Mái Attila

Apám

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 25. szám, 2022. június 24.

A környék, ahol felnőttem, alig változott. Egy dohos kávézó galériáján gubbasztok, kávészemekkel kitömött, kövér posztózsákok fedezékében. Ide jöttem, hogy levelet fogalmazzak apámnak. Igaza volt, tényleg könnyebb az életem nélküle, bár tévedett, mert borzalmasan hiányzik. Régen itt kocsma volt, a törzshelye. Ráláttam az ablakunkból, onnan figyeltem, mikor lép ki az ajtón és indul végre haza. Amíg vártam rá, sokáig figyeltem az utcát. Néztem az öreg német juhászt, mindig ott ült a húgyfoltos járdán, szájkosárban, a pinceablak rácsához kötve. Tekintetét le nem vette a krimó bejáratáról, türelmesen várt a matrózpólós fazonra. Néztem a járdán részegen fekvő pofaszakállas vasutast, ordítva rugdosta egyenruhás kollégája, akivel korábban egymásnak adogatták a hosszú nyakú borosüveget a sarkon. Néztem a bolond Csillát, sakálszerű járásával sietett szorosan a házfalak mellett, közben hangosan beszélt magában.